

ท่าน “ชินตี” ใช้อำนาจ “รื้อส้วม” ...??!!

*การขอให้ศาลใช้อำนาจตุลาการคานอำนาจบริหาร
เพื่อคุ้มครองอำนาจประชาชน
ในการใช้สิทธิเสรีภาพทำหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ*

การขอใช้ศาลใช้อำนาจตุลาการคานอำนาจบริหาร เพื่อคุ้มครองอำนาจประชาชน ในการใช้สิทธิเสรีภาพทำหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ

● ยินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ

อดีตผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกา
อดีตผู้พิพากษาอาวุโสศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง
และศาลภาษีอากรกลาง

บทความนี้เป็นกรณีศึกษาทางวิชาการที่ผู้เขียนมีเจตนาที่จะให้
สาธารณชนได้ทราบถึงหลักการทางวิชาการตามกฎหมายของอำนาจนิติบัญญัติ
อำนาจบริหาร อำนาจตุลาการ และอำนาจของประชาชน ซึ่งมีความสลับ
ซับซ้อนและมีความเกี่ยวพันกันตามรัฐธรรมนูญกฎหมายระหว่างประเทศ
และกฎหมายภายในประเทศ

1. เป็นที่ทราบจากข่าวอันเป็น
สาธารณะแล้วว่า ประชาชนหลายกลุ่มได้
ร่วมกันชุมนุมเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาล
ยกเลิกการใช้ MOU'43 ให้ถอนตัวจาก
การเป็นสมาชิกองค์การมรดกโลกหรือยูเนสโก
เพราะมีการขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารให้แก่ประเทศกัมพูชาเพียงฝ่ายเดียว
ซึ่งการขึ้นทะเบียนเป็นมรดกโลกจะมีผลสมบูรณ์ในเดือนมิถุนายน 2554 อัน
จะมีผลผูกพันให้ไทยต้องเสียอำนาจอธิปไตยในดินแดนรอบบริเวณ
ปราสาทพระวิหาร 4.6 ตารางกิโลเมตรในเขตอุทยานแห่งชาติ และจะมี
ผลผูกพันให้ไทยต้องใช้อาณาเขตประเทศตามมาตราส่วน 1:200,000 ซึ่ง
จะทำให้ไทยต้องเสียดินแดนทางบกตลอดเส้นอาณาเขตดินแดนที่ติดกับกัมพูชา
ทั้งหมด ซึ่งเป็นเนื้อที่อีกจำนวนมหาศาล อันจะมีผลกระทบต่อสิทธิและ

ความเป็นอยู่ของพลเมืองชายแดนจนนับไม่ถ้วน จะผูกพันให้ไทยต้องใช้มาตราส่วน 1 : 200,000 ในพื้นที่ทางทะเล ซึ่งทำให้ไทยต้องเสียพื้นที่อันอุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติ น้ำมัน และ แก๊ส

ธรรมชาติในทะเลแล้วไทยให้แก่กัมพูชา อันมีมูลค่าที่ไม่อาจคณานับได้ ผู้ชุมนุมเห็นว่าหากรัฐบาลไทยยกเลิกข้อผูกพัน MOU'43 แล้วลาออกจากการเป็นสมาชิกองค์การมรดกโลก และผลักดันให้กองกำลังทหารของกัมพูชาออกจากเขตแดนประเทศไทยเสีย

ปัญหาดังกล่าวก็จะถูกขจัดให้สิ้นไปได้ในทันทีและไทยไม่ต้องเป็นเบี้ยล่างให้แก่กัมพูชา ในกรณีที่กัมพูชาเรียกร้องให้องค์การสหประชาชาติและนานาชาติเข้ามาจัดการในเรื่องเขตแดนระหว่างไทยกับกัมพูชา เพราะไทยอยู่ในฐานะเสียเปรียบกัมพูชา เพราะรัฐบาลไทยได้ดำเนินการในทางการทูต (Diplomatic Means) ที่ทำให้ไทยต้องอยู่ในฐานะเสียเปรียบกัมพูชา โดยการทำหนังสือ MOU'43 ทับที่เขตอุทยานแห่งชาติของรัฐไทยเอง

ไทยยินยอมหรือทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นปล่อยให้กัมพูชาเข้ามาสร้างวัดในบริเวณเขตอุทยานแห่งชาติรัฐไทย ไทยได้ยินยอมหรือปล่อยให้พลละเลยให้กัมพูชาทำถนนและนำกองกำลังทหารพร้อมอาวุธเข้ามายึดครองพื้นที่ในบริเวณรอบปราสาทเขาพระวิหาร ไทยได้ทำแถลงการณ์ร่วมไทย-กัมพูชา หรือ Joint Communique ยินยอมให้พื้นที่บริเวณนอก

ปราสาทให้กับกัมพูชาเพื่อใช้บริหารจัดการของ ICC ตามแผนแม่บทมรดกโลกของกัมพูชา ไทยและกัมพูชาต่างก็ละเมิดข้อตกลงตาม MOU'43 ตลอดมา โดยไทยยินยอมให้กัมพูชาสร้างถนน สร้างถาวรวัตถุสิ่งปลูกสร้าง วัด อาคารร้านค้า ที่อยู่อาศัย และนำกองกำลังและอุปกรณ์การรบเข้ามาตั้งอยู่ในเขตแดนไทย อันเป็นการยินยอมให้กัมพูชายึดครองพื้นที่ในอาณาเขตที่เป็นอุทยานแห่งชาติ ซึ่งได้เกิดพยานหลักฐานที่เป็นถาวรวัตถุ สิ่งปลูกสร้างและการเข้ายึดครองเขตแดนประเทศไทย โดยกองกำลังทหารของกัมพูชา

การร่วมกันละเมิดข้อตกลง MOU'43 ทั้งของไทยและกัมพูชา ดังกล่าว ย่อมเป็นการร่วมกันสร้างพยานหลักฐานเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่

กัมพูชา แม้จะปรากฏจากข่าวสาธารณะว่า ไทยได้มีหนังสือทักท้วงกัมพูชาไปหลายครั้งถึงการที่กัมพูชาละเมิดข้อตกลง MOU'43 โดยไม่ปรากฏว่ากัมพูชายอมปฏิบัติตามหนังสือทักท้วงของไทยแต่อย่างใด และไม่ปรากฏว่าไทยได้

แสดงออกต่อสาธารณชนในประเทศหรือต่อประชาคมโลกถึงการใช้มาตรการทางการทูตที่จะบังคับหรือเรียกร้องให้กัมพูชาปฏิบัติตาม MOU'43 ตามที่มีหนังสือทักท้วงไปแต่อย่างใด (เช่น การให้ทูตกลับประเทศ หรือการปิดชายแดนหรือทำการกีดกันให้กองกำลังกัมพูชาออกไปจากดินแดนไทย) หนังสือทักท้วงของไทยดังกล่าว ยังมีเป็นจำนวนมากเท่าใด ก็ยังเป็นการยืนยันให้เห็นได้ว่า ไทยได้ร่วมกันสร้างพยานหลักฐานเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่กัมพูชาทั้งสิ้น

และเมื่อคนไทยถูกนำไปดำเนินคดีที่ศาลกัมพูชา รัฐไทยก็ไม่ได้ยึดหลักปฏิบัติตาม MOU'43 หรือหลักทางการทูต (Diplomatic Means) เรียกร้องให้กัมพูชาระงับข้อพิพาทด้วยการเจรจาในกรณีคนไทยไปตรวจสอบ

เขตแดนไทย-กัมพูชา อันอาจถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติงานในราชการไทย เพราะมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรไทยร่วมไปด้วย แต่คนไทยกลับถูกคนในรัฐบาลไทยผลักไสให้ไปถูกดำเนินคดีที่ศาลกัมพูชาในการกระทำที่ไปตรวจดูเขตแดนประเทศไทย โดยถูกจำคุกโดยศาลกัมพูชาเป็นเวลานานหลายปี ผลของการที่คนไทยถูกพิพากษาลงโทษโดยรัฐไทยได้ละเว้นไม่ใช้ MOU'43 และไม่ใช้วิธีการทางการทูต เพื่อไม่ให้คนไทยต้องถูกดำเนินคดีในข้อหารุกล้ำเขตแดนกัมพูชาแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นก็จะกลายเป็นพยานหลักฐานที่จะทำให้ไทยต้องเสียอำนาจอธิปไตยในเขตดินแดนของไทยได้

ไทยได้ทำลายหลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ไทยได้เคยแสดงอาณาเขตปราสาทพระวิหาร เมื่อไทยต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลโลกโดยไทยได้รู้หรือรู้ว่าไทยได้เคยกันบริเวณปราสาทพระวิหารออกไปเพื่อไม่ให้เห็นร่องรอยของอาณาเขตเฉพาะปราสาทพระวิหารตามที่อยู่ในอำนาจอธิปไตยของ กัมพูชาโดยคำพิพากษาของศาลโลก ไทยได้ล้มเลิกนละทิ้งข้อสงวนสิทธิ์ของไทยที่ได้ตั้งข้อสงวนไม่ยอมรับคำพิพากษาศาลโลก รวมทั้งข้อสงวนสิทธิ์ที่จะเรียกปราสาทพระวิหารคืนมาเสียทั้งสิ้น

ไทยได้ทำลายหลักฐานทั้งความเป็นจริงและหลักฐานทางประวัติศาสตร์โดยการจ้างนักวิชาการเพื่อศึกษาวิจัยกรณีเขตแดนไทย-

Rong Chhun,
Chairman of Cambodian
Working Council.

กัมพูชา โดยอ้างว่าเขตแดนไทย-กัมพูชาใช้มาตราส่วน 1:200,000 เพื่อให้สอดคล้องหรือสนับสนุนกับข้อต่อสู้ของกัมพูชาในคดีปราสาทพระวิหารที่กัมพูชาอ้างแผนที่ที่ประเทศฝรั่งเศสทำขึ้นแต่ฝ่ายเดียวใช้ในคดีกล่าว

การศึกษาวิจัยของนักวิชาการดังกล่าว เพื่อเป็นหลักฐานที่สนับสนุนเบื้องหลังการทำMOU'43 ที่ไทยใช้มาตราส่วน 1:200,000 เพื่อให้เห็นว่าการใช้มาตราส่วน 1: 200,000 ในการทำMOU'43 นั้นเป็นเรื่องที่ถูกต้องตามหลักวิชาการและหลักฐานทางประวัติศาสตร์แล้ว การดำเนินการของไทยไม่ว่าการทำ MOU'43, MOU'44, TOR'46, Joint Communique การประชุม JBC ล้วนเป็นการกระทำตามหลักปฏิบัติทางการทูต หรือ Diplomatic Means ทั้งสิ้น

แต่การกระทำตามหลักปฏิบัติทางการทูตของไทยได้กลายเป็นพยานหลักฐานและเป็นข้อผูกมัดไทยทางกฎหมาย ซึ่งเป็นประโยชน์ในทางกฎหมาย (Legal Means) แก่กัมพูชาทั้งสิ้นด้วย ในขณะเดียวกัน การปฏิบัติหรือการกระทำของกัมพูชาจะอยู่บนพื้นฐานตามนัยทางกฎหมาย (Legal Means) และแทบจะไม่มีนัยทางการทูตเลย ไทยจึงอยู่ในฐานะเป็นเบี้ยล่างของกัมพูชาในปัญหาความผูกพันตามกฎหมายระหว่างประเทศเกือบทั้งหมดทั้งในสภาพของความเป็นจริง สภาพนัยทางกฎหมาย (Legal Means) และสภาพทางประวัติศาสตร์ อันเกิดจากการกระทำของฝ่ายไทยทั้งสิ้น ซึ่งเมื่อมีข้อพิพาทกันจนต้องถึงขั้นต้อง

เข้ากระบวนการชี้ขาดตามหลัก
กฎหมายระหว่างประเทศแล้ว คือ
มีการนำคดีไปสู่ศาล หรือนำปัญหา
ข้อขัดแย้งไปยังองค์กรที่วินิจฉัยชี้
ขาดปัญหาข้อขัดแย้งได้แล้ว

พยานหลักฐานที่ไทยได้ทำ
ขึ้นตามหลักเกณฑ์ทางการทูตของ

ไทยนั้น จะเป็นหลักฐานที่มัดคอไทยให้ต้องเสียอำนาจอธิปไตยแห่ง
ดินแดนได้อย่างง่ายดาย เพราะได้เกิดพยานหลักฐานเป็นที่ประจักษ์ การ
ยึดครองดินแดนของไทยบริเวณปราสาทพระวิหารซึ่งเป็นเขตอุทยานแห่ง
ชาติโดยกองกำลังทหารกัมพูชาไปแล้ว โดยไทยได้นิ่งเงียบ (Silence) ไม่
ได้แสดงอาณาเขตประเทศไทยให้สาธารณชนหรือประชาคมโลกได้ทราบเลย
ทั้งๆที่ไทยมีอาณาเขตประเทศโดยชัดแจ้งตามสนธิสัญญาที่ไทยได้ทำ
กับฝรั่งเศส และตามแผนที่ท้าย
**พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอุทยาน
แห่งชาติฯ พ.ศ. 2541** แล้ว การ
กระทำผู้บริหารของไทยส่อให้เห็น
พฤติการณ์ของการกระทำความผิด
อาญา ตามกฎหมายแห่งของรัฐไทย
เพราะทำให้ไทยสูญเสียต่อการเสีย
อำนาจอธิปไตยในดินแดนของรัฐไทยมา
อย่างต่อเนื่อง

2. การชุมนุมของผู้ชุมนุมชื่อ
เรียกร้องของผู้ชุมนุมในกรณีนี้ จึงมีนัยที่
สำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นการชุมนุม
ประท้วง ต่อต้านไม่ให้รัฐบาลกระทำ

ความผิดอาญา หรือให้รัฐบาลไทยหยุดการกระทำความผิดอาญาใน
ข้อหาความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ เมื่อรัฐบาลซึ่งเป็นฝ่ายบริหารเป็น
ผู้แทนของประชาชน เป็นผู้ที่ได้รับความไว้วางใจจากประชาชนให้ทำหน้าที่
บริหารประเทศ หากรัฐบาลโดยอาศัยความไว้วางใจของประชาชนเข้ามา
ทำหน้าที่บริหารประเทศแล้วอาศัยการมีอาชีพ
นักการเมืองที่เข้ามามีอำนาจบริหารประเทศนั้น
กระทำความผิดกฎหมายหลายประการจนถึงขั้นทำผิด
กฎหมายอาญาแล้ว การกระทำดังกล่าวจึงยอม
เข้าข่ายการประกอบอาชญากรรมซึ่งเรียกว่า
อาชญากรรมปกคอกขาว หรือ White collar
crime

การประชุมของผู้ชุมนุมเพื่อหยุดยั้งไม่ให้รัฐบาลก่ออาชญากรรม
ต่อไปโดยให้ยกเลิก MOU'43 ให้ถอนตัวจากสมาชิกองค์การมรดกโลก
และให้ผลักดันกัมพูชาออกไปจากแผ่นดินไทยนั้น ล้วนเป็นการชุมนุมตาม
อำนาจของประชาชนซึ่งมีหน้าที่และมีสิทธิเสรีภาพที่จะชุมนุมได้ตาม
บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญทั้งสิ้น

รัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง รัฐบาลเป็นผู้แทนของประชาชนตาม
รัฐธรรมนูญ มาตรา 122 เมื่อรัฐบาล
ซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนได้
ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่
โดยไม่ชอบหรือปฏิบัตินอกอำนาจ
หน้าที่จนเป็นที่เสียหาย อันจะทำให้
อำนาจอธิปไตยในดินแดนของ
ประเทศต้องสูญเสียไป หรือได้กระทำการตามหน้าที่หรือนอกอำนาจหน้าที่
อันเป็นการกระทำในการก่ออาชญากรรมแล้ว ประชาชนซึ่งเป็นตัวการ
ยอมห้ามปรามทักท้วงและให้รัฐบาลซึ่งเป็นตัวแทนแก้ไขการกระทำของ

รัฐบาลให้ถูกต้องไม่ให้เกิดความเสียหาย หรือให้ยุติการกระทำอันเป็น
อาชญากรรมนั้นได้ เพราะประชาชนซึ่งเป็นตัวการสามารถมีบทบาทและมี
ส่วนร่วมในการปกครอง ตลอดจนการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐอย่างเป็น
เป็นรูปธรรมตามที่ได้บัญญัติไว้ในของรัฐธรรมนูญได้

โดยรัฐธรรมนูญบัญญัติไว้เป็นบริบทว่า “ให้ประชาชนมีบทบาท

และมีส่วนร่วมในการปกครองและ
ตรวจสอบการใช้อำนาจอย่างเป็น
รูปธรรม” และตามที่บัญญัติไว้ใน
รัฐธรรมนูญ มาตรา 87 (3) การเข้าไป
มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการ

ปกครองและตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐนั้น ประชาชนไม่สามารถเข้าไป
ในทำเนียบรัฐบาลเพื่อเข้าไปมีบทบาทหรือร่วมทำงาน หรือตรวจสอบการ
ใช้อำนาจของรัฐได้ แต่ประชาชนสามารถกระทำได้โดยการใช้สิทธิชุมนุม
สาธารณะกดดันและเรียกร้องให้รัฐบาลกระทำการให้ถูกต้องและหยุด
การก่ออาชญากรรมนั้นได้ รัฐบาลในฐานะตัวแทนมีหน้าที่และความรับ
ผิดชอบที่ต้องชี้แจงแสดงเหตุผลให้ตัวการทราบ

ตัวแทนจะใช้อำนาจเผด็จการสลายการชุมนุมโดยตัดสิทธิไม่ให้ตัว
การทำการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐโดยไม่ให้ชุมนุม และอ้างว่าจะใช้พื้นที่
ในการจลาจลนั้นหาได้ไม่ เพราะผู้ชุมนุมเป็นประชาชนเป็นการกระทำของ
ประชาชนซึ่งมีสิทธิเสรีภาพในการใช้พื้นที่ในการจลาจลดังกล่าวได้ หรือ
รัฐบาลจะตัดสิทธิเสรีภาพการ
ชุมนุมของตัวการโดยไม่ให้ใช้พื้นที่
สาธารณะ ด้วยการรื้อส้วม รื้อ
ห้องน้ำ เพื่อขัดขวางการชุมนุม
ไม่ให้ผู้ชุมนุมได้ขับถ่ายชำระ
ร่างกายนั้นไม่อาจกระทำได้โดย

เด็ดขาด เพราะละเมิดต่อสิทธิในชีวิต ร่างกาย อันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำที่ไร้มนุษยธรรมอย่างร้ายแรง และ

ไม่มีนาทานอารยประเทศใดจะปฏิบัติต่อประชาชนของเขา ในขณะที่ประชาชนของเขาได้ชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธได้เลย อำนาจในการที่จะห้ามการชุมนุม หรือจะสลายการชุมนุมของรัฐบาล จึงไม่มีพื้นฐานตามกฎหมายและตามรัฐธรรมนูญมารองรับอำนาจดังกล่าว

3. การที่รัฐบาลประกาศใช้พระราชบัญญัติความมั่นคงภายในราชอาณาจักรออกบังคับใช้กับประชาชนผู้ชุมนุม โดยประกาศห้ามเข้าไปในพื้นที่ที่มีการชุมนุมอยู่ก่อนแล้วให้กลายเป็นพื้นที่ห้ามมิให้เข้าไปในสถานที่ดังกล่าว และจากข่าวที่ออกสู่สาธารณะนั้น ผู้ชุมนุมได้ฟ้องนายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี และผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เป็นจำเลยต่อศาลแพ่ง เพราะ พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ มาตรา 23 บัญญัติให้การดำเนินคดีอันเนื่องมาจากข้อกำหนด ประกาศ หรือคำสั่งให้อยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม และไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง โดยผู้ชุมนุมฟ้องขอให้ศาลมีคำสั่งเพิกถอนประกาศและข้อกำหนดทุกฉบับ และขอให้ไต่สวนผูกเงินเพื่อระงับการดำเนินการใดๆ ตาม พ.ร.บ.ความมั่นคงฯ ซึ่งได้มีการประกาศต่ออายุจนถึงวันที่ 25 มีนาคม 2554 ซึ่งศาลได้มีคำสั่งยกคำร้องขอให้ไต่สวนผูกเงิน และคำร้องขอให้วิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาของผู้ชุมนุม (ข่าวจากโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์)

จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏต่อสาธารณชนถึงสาเหตุของการชุมนุมของผู้ชุมนุมตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเดือนเศษ และการที่รัฐบาลได้ออกประกาศใช้อำนาจตาม พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ ห้ามบุคคลเข้าหรือออกจากพื้นที่อาคารหรือสถานที่กำหนด ประกาศห้ามการใช้เส้นทาง

คมนาคมหรือการใช้นานพาหนะในเขตท้องที่ที่กำหนดซึ่งเป็นการห้ามในเขตที่มีการชุมนุมก่อนแล้วจนผู้ชุมนุมได้ฟ้องคดีต่อศาลแพ่ง แม้ผู้ชุมนุมจะได้ฟ้องคดีต่อศาลแพ่ง โดยอ้างถึงเหตุการณ์กระทำละเมิด และขอให้ศาลคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาโดยขอให้ไต่สวนฉุกเฉิน โดยจะต้องนำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับ ตามพ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ มาตรา 23 นั้น

คำฟ้องและคำร้องของผู้ชุมนุมก็ทำให้เป็นคำฟ้องและคำร้องอันเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิในทางแพ่งของผู้ชุมนุมแต่อย่างใดไม่ เพราะผู้ฟ้องฟ้องคดีได้กล่าวหาว่า ประกาศและข้อกำหนดที่ฝ่ายบริหารประกาศใช้กับผู้ชุมนุมตาม พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ นั้น ไม่ชอบด้วยพ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ กรณีจึงเป็นเรื่องที่ผู้ชุมนุมร้องขอให้ศาลใช้อำนาจตุลาการตรวจสอบการออกประกาศที่ใช้บังคับกับผู้ชุมนุมนั้น เป็นการออกประกาศมาโดยชอบด้วยพ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯหรือไม่ อันเป็นการที่ผู้ชุมนุมขอให้ศาลใช้อำนาจตุลาการตรวจสอบการใช้อำนาจของฝ่ายบริหารเพื่อคานหรือดุลกับอำนาจของฝ่ายบริหาร เพราะฝ่ายบริหารใช้พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ โดยการออกประกาศมาบังคับใช้กับผู้ชุมนุมนั้น มิได้เป็นไปตามพ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ ที่ฝ่ายนิติบัญญัติได้ออกมาใช้บังคับกับประชาชน (ฝ่ายนิติบัญญัติออก พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯมาใช้บังคับกับประชาชนอย่างหนึ่ง แต่ฝ่ายบริหารออกประกาศตามพ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯมาใช้บังคับกับประชาชนอีกอย่างหนึ่ง)

เมื่อฝ่ายนิติบัญญัติออกพ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯมาใช้บังคับ

กับประชาชนโดยได้บัญญัติขอบเขตของ “การรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร” ไว้ว่า “การรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร หมายความว่า การดำเนินการเพื่อป้องกัน ควบคุม แก้ไข และฟื้นฟู สถานการณ์ใดที่เป็นภัยหรืออาจเป็นภัย อันเกิดจากบุคคลหรือกลุ่ม บุคคลที่ทำให้เกิดความไม่สงบสุข ทำลาย หรือทำความเสียหายต่อชีวิต

ร่างกาย ทรัพย์สินของประชาชน หรือของรัฐให้กลับสู่ภาวะปกติ เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อย ของประชาชนหรือความมั่นคง ของรัฐ”

ดังนั้น เมื่อมีการชุมนุม ของกลุ่มบุคคลที่ทำลายความเสียหาย

ต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สินของประชาชนเกิดขึ้นแล้วนั้น ฝ่ายบริหารก็สามารถออกประกาศหรือข้อกำหนดเพื่อควบคุมสถานการณ์นั้นได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา 3 แห่งพ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ แต่ถ้าปรากฏว่าฝ่ายบริหาร ใช้พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ โดยการออกประกาศและข้อกำหนดมาใช้ บังคับกับประชาชน โดยไม่มีเหตุการณ์ที่เป็นภัยหรืออาจจะเป็นภัยจาก บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ก่อให้เกิดความไม่สงบสุข ไม่มีการทำลายหรือ ทำให้เสียหายต่อชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สินของประชาชนหรือของรัฐ แต่ อย่างไรก็ดี ฝ่ายบริหารก็ไม่มีเหตุที่จะออกประกาศหรือออกข้อกำหนด มาใช้บังคับกับประชาชนผู้ชุมนุม ได้ เพราะเหตุไม่มีเหตุที่ต้อง รักษาความมั่นคงตามนัยมาตรา 3 แต่อย่างใด

การที่ฝ่ายบริหารออก ประกาศและออกข้อกำหนดใช้

บังคับกับประชาชนโดยไม่มีเหตุแห่งการที่จะรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรแล้ว จึงเป็นกรณีที่ฝ่ายบริหารใช้พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ

เกินกว่าที่ฝ่ายนิติบัญญัติออกกฎหมายให้ใช้บังคับกับประชาชน ซึ่งในกรณีดังกล่าวจึงเป็นเรื่องที่ฝ่ายบริหารไม่ได้ใช้อำนาจฝ่ายบริหารตามวิธีการปกครองแบบรัฐสภา (Balance of Power) เพราะฝ่ายบริหารใช้อำนาจบริหารเกินกว่า

ที่ฝ่ายนิติบัญญัติได้ออกกฎหมายไว้ให้ อันเป็นการที่ฝ่ายบริหารใช้กลไกการเมืองของฝ่ายบริหารที่ขัดต่อดุลยภาพของอำนาจนิติบัญญัติ ซึ่งเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญซึ่งบัญญัติไว้ในบริบท ให้กำหนดกลไกสถาบันทางการเมืองทั้งฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายบริหารให้มีดุลยภาพและประสิทธิภาพตามวิธีการปกครองแบบรัฐสภา ประกาศและข้อกำหนดที่ฝ่ายบริหารออกใช้บังคับกับผู้ชุมนุม ซึ่งเป็นการชุมนุมโดยสงบปราศจากอาวุธ เรียกร้องให้รัฐบาลกระทำการไม่ให้ไทยต้องเสียอำนาจอธิปไตยในดินแดนแล้ว

การออกประกาศและข้อกำหนดมาใช้บังคับกับผู้ชุมนุม จึงเป็นการใช้อำนาจหน้าที่ขัดต่อกฎหมายตามพ.ร.บ.การรักษาความมั่นคงฯ

การออกประกาศและข้อกำหนดดังกล่าวเป็นการกระทำเพื่อขัดขวางการชุมนุมของผู้ชุมนุม จึงเป็นกรณีที่ฝ่ายบริหารขัดขวางการใช้อำนาจอธิปไตยของประชาชนในการที่ประชาชนต้องการมีบทบาท

และมีส่วนร่วมในการปกครองและตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐอย่างเป็น
รูปธรรม ตามที่บัญญัติไว้ในบริบทแห่งรัฐธรรมนูญ (เพราะอำนาจอธิปไตย
เป็นของปวงชนชาวไทย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 3) และขัดขวางมิให้
ประชาชนใช้สิทธิชุมนุมในที่สาธารณะโดยสงบและปราศจากอาวุธ ตาม
พันธกรณีที่ประชาชนมีหน้าที่ต้องป้องกันประเทศ รักษาผลประโยชน์ของชาติ
ตามรัฐธรรมนูญมาตรา 63,70, 71 การประกาศและออกข้อกำหนดห้าม
การชุมนุม จึงเป็นการกระทำของฝ่ายบริหารที่ได้กระทำโดยไม่มีอำนาจ
ตามกฎหมายและขัดต่อรัฐธรรมนูญ ประกาศและข้อกำหนดดังกล่าวไม่มี
ผลบังคับใช้และเป็นโมฆะจะนำมาใช้บังคับกับผู้ชุมนุมไม่ได้เลย

การที่ผู้ชุมนุมฟ้องร้องขอต่อศาลเป็นกรณีที่นอกจากจะขอให้ศาล

ตรวจสอบการใช้อำนาจของฝ่าย
บริหารว่าเป็นไปตามที่ฝ่ายนิติบัญญัติ
ได้ออกกฎหมายให้อำนาจไว้หรือไม่แล้ว
ยังเป็นกรณีที่ผู้ชุมนุมขออำนาจศาล
ในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของ
ผู้ชุมนุม ที่ผู้ชุมนุมจะใช้อำนาจ

อธิปไตยของประชาชนในการมีบทบาทและมีส่วนร่วมในการปกครอง
และตรวจสอบการใช้อำนาจของฝ่ายบริหาร โดยการใช้สิทธิชุมนุมโดย
สงบปราศจากอาวุธตามพันธกรณีที่ผู้ชุมนุมมีหน้าที่ต้องป้องกันประเทศ
รักษาผลประโยชน์ของชาติอีกด้วย

การขอให้คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ชุมนุมที่จะชุมนุมตามอำนาจ
หน้าที่และสิทธิของประชาชนตามรัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติไว้ในประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่า ประชาชนหรือศาลจะต้องดำเนินการอย่างไร
แต่เมื่อรัฐธรรมนูญได้บัญญัติไว้ในมาตรา 28 วรรคสองและวรรคสามว่า
“บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ สามารถ
ยกบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้เพื่อใช้สิทธิทางศาลหรือยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้

คดีในศาลได้

บุคคลย่อมสามารถใช้สิทธิทางศาลเพื่อบังคับให้รัฐต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในหมวดนี้ได้โดยตรง หากการใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องใดมีกฎหมายบัญญัติรายละเอียดแห่งการใช้สิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้แล้ว ให้การใช้สิทธิและเสรีภาพในเรื่องนั้นเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

รัฐธรรมนูญมาตรา 27 ได้บัญญัติพันธกรณี หรือความผูกพันตามรัฐธรรมนูญในการใช้บังคับกฎหมายของศาล รวมทั้งหน่วยงานของรัฐไว้ ว่า “สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้โดยชัดแจ้ง โดยปริยาย หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพัน รัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล รวมทั้งองค์กรตามรัฐธรรมนูญ และหน่วยงานของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย การใช้บังคับกฎหมาย และการตีความกฎหมายทั้งปวง”

รัฐธรรมนูญมาตรา 63 ได้บัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมไว้ชัดแจ้งในรัฐธรรมนูญ มาตรา 63 ว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ”

จากบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา 28 มาตรา 27 และมาตรา 63 ดังกล่าว เป็นกรณีที่รัฐธรรมนูญได้บัญญัติรับรองไว้ชัดแจ้งแล้ว ถึงการใช้สิทธิและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการชุมนุม การใช้สิทธิทางศาลที่จะขอให้ศาลคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ชุมนุมได้ และพันธกรณีหรือความผูกพันตามกฎหมาย

รัฐธรรมนูญของศาลที่จะต้องคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญได้
รับรองไว้โดยชัดเจนได้บัญญัติไว้ชัดเจนในรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา
ดังกล่าวข้างต้นแล้วนั้น ผู้ชุมนุมย่อมใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญที่จะร้องขอ
ให้ศาลแพ่งคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมได้

การไม่ได้คุ้มครองสิทธิและ
เสรีภาพของผู้ชุมนุม (ในกรณีมีเหตุให้
ผู้ชุมนุมมีสิทธิที่จะชุมนุมได้และมีการ
ชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ) ย่อม
จะเกิดปัญหาความไม่สงบขึ้นได้ เพราะ

การใช้อำนาจของรัฐที่ไม่มีกฎหมายรองรับและขัดต่อรัฐธรรมนูญนั้น อาจ
เกิดการกระทำอันเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติได้
และการกระทำของประชาชนที่อาจจะต้องต่อสู้กับการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่
อาจเกิดความรุนแรงก็อาจจะไม่เป็นความผิดได้ เพราะการใช้อำนาจรัฐ
ไม่มีพื้นฐานทางกฎหมายรองรับแต่อย่างใด

ในขณะที่เดียวกันการชุมนุมของผู้ชุมนุมมีพื้นฐานความชอบด้วย
รัฐธรรมนูญรองรับการชุมนุมดังกล่าว ดังนั้น ความไม่สงบเรียบร้อยใน
สังคมจึงอาจจะเกิดขึ้นได้ หากไม่ได้ใช้บังคับกฎหมายให้เป็นไปตามกฎหมาย
หรือใช้บังคับกฎหมายโดยขาดความสมดุลในสังคม

*** ขอขอบพระคุณบทความของ
ยินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ**

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๔ จำนวน ๒๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ บริษัทฟออภัยจำกัด ๖๔๔ ซอย ๔๔ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๔

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา นางสาว ลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง